

TÉL NEW YORKBAN

S Z Ö G E D I S Z . B É L A

1.

és időnként akárha lejátszódna
valami a holdudvar mezsgyéjén
az éj terítékén épp
szorosan egymást ölelő hófehér macskák
a kivilágított békülő terek
felöklendezik magukból az aranyat
szenet a kevésbé átlátszó gyémántokat
a púderozott szemhéjak mögül
new york tekintete ily ólomszürke
ahogy odaadóan rúszozza ajkait a kiluggatott tükörben
künn ventilátorok bankok parkolók,
röpülnek az égnek jókora műanyag szívek
a villamosok tovasiklanak egészen az éjig
akár az első hóesésben
a kéményseprők leemelik bebiztosított zsíros kalapjaik
távoli szavannákon futó antilopokra emlékeznek
az észrevétlen kigombolt zakók résén
feltűnik a pléhmellkas
alumíniumpáncél
a mélyen aládúcolt törzs képtelen ezüstje
egy intenzív vakulás a fehérre meszelt vászon előtt
a szelíd csinos falak körül
erősen cipőbe dagadt lábakkal
egy helyben
avagy kifordulva befordulva
hallom a sírást a tükörsíkokról
távolban a kastély ablakai
valakik a beton fölé hajolnak
lenyakazzák a bárányt
megterítenek

megmosakszanak az ott felejtett teknőkben
 s a titokban lefejezett már nem sír
 duruzsol csak nekik
 duruzsol
 négy szemkört a havazással
 lereszelt forradalmak tormamorzsáit
 szippantgatja az orr lüktető kertjébe
 hódöglesztő hordák szállítják nap mint nap
 a forró lelke telet
 parázsos szánakon a hattyúprémet
 rizsporos szemöldök bágyadt pikantéria
 ül az aranykeretes szent terem
 a márványdobogókkal teli
 hol a kígyókkal szeretkező királynő a fűszálakat osztályozza
 a törékeny füveket mik sürgönyben értesítenek
 ha hiba csúszik a műfogsoros érzelem számításaiba
 artézi kortyokat kínál
 a vénákat puffasztó gypsészél
 a tehermentesített nyugágy
 nyulak fölött lengő éber-álom
 a horizont hályogcsíkján túl
 törzskönyvezett folyosók
 kába emeletes tájak
 üresben forgó néma csapágyak
 a billegő órák vérző számlapja alatt
 marylin herbáriumában pontosan kimutatható
 a sikoly cementes profilja

2.

(tavasz felé)

egyszerre egyenesedve fel a kövér vánkások liszteszsákjaiból
 mint préselt oszlopokon kőbe írott hallgatás
 a renyhe tölgyekről vadkacsák térnek
 reggelente a habfehér égi kocsmákba hol
 ezüstbe csomagolt angyalok teste kavargó
 a tartózkodási pont sohasem regisztrálható
 kedves mary esetenként tavasszal
 kivált ha arcba köp a tömérdek virág
 vagy közénk csap sugaras ormányával a nap

e letartóztatásra váró paradicsomi ősmaradék

miféle életveszélyes maradványokat őriz még
a színültig telt keserűdes kert

3.

a szikrázó betonállkapocs
álomtalan erezetébe vonja a hús zöld
kifinomult dünnögését

lám bizalmasan csomót kötni kedves mary
ugyanúgy ürügy csak egy
sosem látott visszatérésre

